

6. Concluzii

Soluția care a permis acordul politic al liderilor UE asupra perspectivelor financiare pentru perioada 2007 – 2013 a reconfirmat capacitatea Uniunii de depășire a crizelor prin „tactica pașilor mărunți” și a probat valabilitatea unuia din principiile fundamentale ce stau la baza construcției comunitare – cel al solidarității. Compromisul bugetar din 17 decembrie 2005 a fost cel mai bun acord ce putea fi obținut în acel moment, realitate ilustrată foarte bine de către premierul britanic Tony Blair care afirma că „*În această propunere se găsește câte ceva pentru toată lumea*”. A fost și prima decizie majoră adoptată în formatul UE-25/27. Cele două probleme esențiale aflate în negociere - nivelul alocat cheltuielilor UE și *rabatul* britanic – au fost soluționate. Prima, sub presiunea noilor state membre, cea de-a doua și-a găsit rezolvarea având ca actori principali Marea Britanie, Franța și Germania. Și aici, două elemente merită reținute: rolul de moderator eficient jucat de către noul cancelar german Angela Merkel și reconfirmarea „greutății specifice” a tandem-ului franco-german pe scena deciziei politice europene. Pentru România este importantă atât menționarea explicită în bugetul pentru 2007 – 2013, ceea ce confirmă implicit obiectivul aderării la UE la 1 ianuarie 2007, cât și menținerea fondurilor și aranjamentelor financiare prevăzute în Tratatul de Aderare pentru intervalul 2007 – 2009.

Deși presa insulară a fost în general foarte critică la adresa rezultatului obținut de premierul Tony Blair, mergând de la titluri ca „*Blair, învinsul care costă 7 miliarde de lire*” (The Sun), la „*După cuvintele mari, capitularea era singura soluție care îi mai rămăsese*” (Daily Telegraph), au fost și voci realiste în mass media britanică. Astfel, The Times nota că „*Blair a reușit ceea ce adversarii săi au considerat mult timp imposibil, un acord privind bugetul pentru următorii șapte ani*”.

Expunându-se criticilor de acasă, primul ministru britanic a reușit nu doar să evite o nouă criză europeană, dar și să protejeze interesele țării sale pe termen lung, deoarece asumarea unui eșec în adoptarea perspectivelor financiare ale Uniunii risca să compromită poziția Marii Britanii în țările central și est-europene, care sunt principalele beneficiare ale unui buget comunitar mai mare. Un eșec ar fi tensionat și raporturile bilaterale franco - britanice și ar fi dat un start defavorabil relației Londrei cu noul guvern de la Berlin. Departate de a fi o înfrângere pentru Tony Blair, compromisul bugetar din 17 decembrie 2005 reprezintă o victorie a solidarității

europene, o recunoaștere a profesionalismului diplomației britanice și o confirmare a viziunii politice a liderului din *Downing Street 10*.

Este de așteptat ca, sub presiunea Parlamentului European, plafonul de 1,045% din VNB să crească până la 1,05% sau chiar mai mult, având în vedere rezoluția PE din 18 ianuarie 2006. Președintele Parlamentului European s-a declarat gata să înceapă „*negocieri constructive cu Comisia și Consiliul*”, deja primele runde de consultări fiind deja organizate la 19 și 23 ianuarie, urmând ca la 1 februarie 2006 Comisia să prezinte o propunere pentru un nou acord interinstitucional. În aceste condiții, atât președinția austriacă a UE cât și guvernele țărilor membre vor avea misiunea dificilă de a-și convinge europarlamentarii să aprobe o formulă cât mai apropiată de cea achiesată la Consiliul European, pentru a nu adânci problemele cu care se confruntă în prezent Uniunea.

Dificultatea cu care s-a obținut acest succes de etapă și greutățile care se anunță la concretizarea acordului politic într-un acord interinstituțional confirmă faptul că Uniunea Europeană rămâne un sistem dual și asimetric care necesită noi reforme deoarece, în forma actuală, își manifestă din ce în ce mai mult limitele.

Integrarea europeană nu este un „joc cu sumă nulă” ci, din contra, unul „cu sumă pozitivă”, iar faptul că există un buget comun arată tocmai inevitabilitatea redistribuirii acestuia, în baza principiului solidarității europene. Javier Solana, Înalțul Reprezentant pentru PESC, declara în luna octombrie 2005, la deschiderea anului academic la Colegiul Europei de la Bruges: „*Mișcarea este relativă și, într-o lume aflată în mișcare rapidă, dacă Uniunea Europeană nu se mișcă la fel de repede riscă să dea înapoi în raport cu alte sisteme de referință*”. Văzută din această perspectivă, adoptarea rapidă a acordului interinstitucional privind perspectivele bugetare pentru perioada 2007 - 2013 ar permite un optimism moderat și în ceea ce privește finalizarea perioadei de reflecție pentru relansarea Tratatului Constituțional, ratificat până în prezent doar de 13 din cele 25 de state membre ale Uniunii.